

Lesarabrøv

Eru teir ræddir???

Í seinastuni hevur verið nógv skrivað um farmaflutningin úr og til Føroya, og týðliga sæst at politikarnir og stjórnir fyrri Føroyaleiðina ikki eru samdir um henda spurning, serliga ikki tað, at »Smyril« skal sigla til Aberdeen.

Lat tað verða sagt beinvegin, uttan at taka parti við nokrum av portunum, at farmaflutningurin úr og til Føroya ikki er nýktandi fyrri serliga útflutarin, og enn flyta føroysku farmaskipafeløgin við eini ótíðarhóskandi farmaflutningsskipan, sum fyrri langt síðani er avlað, og tað er bert vantandi kunneiki til farmaflutning, at hesir enn sigla við skipum, sum hoyrdu sjeitiárunum til.

Felagið, sum í løtuni stendur aftan fyrri Føroyaleiðina, er elsta farmaflutningsfelag í landinum og hevur skjótt 80 ár á baki, men hóast eina veldiga umsiting og av náði frá Føroya fólki og Føroya landsstýri og annars havt allar møguleikar eitt felag kann tonkja sær, hevur tað enn ikki megnað at útbúgvandi ein einasta shippingmann ella befraktara enn minni klárað at fingið

til vega skip í uttanlands-sigling.

Hóast alla hesa goodwill eftir 80 ár, eigur felagið saman við bankunum 3 neyðars skuldbundin, ótíðarhóskandi skip á sonevndu havragrýnsrutunum.

Ófatiligt, at »heimsins bestu« (citát: politikarar og journalistar) altíð skulu vera 20 ár aftan fyrri sína tíð???

Hóast føroyingurin onki serbygt konteynaraskip eigur, so eiga vit eitt sera flott orð fyrri hesum skipum — bingjuskip — har skalt tú siggja.

Sjálvt um »faktorernes orden er ligegyldig«, so hevði tað verið meira týðningarmikið, at føroyingurin fyrst hugsaði um shippingfólk og skip fyrri síðani at seta fólk at grava nýggj orð fram.

Frá 1981—1988 komu og fóru 18 farmaskip til og úr Føroyum, og á avtornaði var bert eitt eftir, »Norrena«, sum Føroya Løgting bjargaði úr konkursinum, og tóku teir so djúpt í lumman, at hetta skip nýttist bert at sigla 4 mánaðir um árið.

Men Skipafelagið aftan fyrri Føroyaleiðina átti eisini 2 skip, sum nevndust

»Svanur« og »Olavur Gregersen«, sum eisini stóðu fyrri at fara í fútarættin, men gakk, landsstýrið sigst hava strikað pantini, teir áttu í bátum skipunum, og lótu tey fara undir norskt flagg og doypt av nýggjum til »Níðaros« og »Tinganes«.

Fantastiskt einaferð afturat!!!
Hetta kundi ikki lata seg gera í nokrum av hinum skipunum, og krevur Føroya fólk tí eina frageiðing afra sakkunnleikanum í Landsstýrinum, um tað er nakar.

Og tað er hvørki FIS ella FAS ella DIS ella DAS ella NIS ella NAS, sum kunnu bjarga føroysku farmaskipavinnuni, tí vit hava so gott sum onga farmaskipavinnu, við undantaki av Hans Paula í Horni og Kennskipunum, sum sigla uttanlandasigling burturav.

F.A.S. kann bert hjálpa til at flyta somu feløg nakað inn frá gravarbakkanum. Annars er at siga, at ein altjóða skipaskráseting skuldi eisini verið komin fyrri ein 20—25 árum síðani, og kanska í einum heilt øðrum líki enn nú.

TTT (Traderline's Total Transport) við »Liðartindi« er einasta skip, sum higartil hevur vist á gongda leið, tá ið talan er um flutning úr og til Føroya. Tvey slik skip høvdu nektað allan tørv føroyinga alt árið, bæði í samband við út- og innflutning.

Eitt framkomið samfelag containeriserar ella traileriserar, tá ið talan er um flutning og flutnings-tørv, og farmurin skal verða minst møguligt handfari á vegnum frá avskipara til móttakara, og harumframt skal farmurin vera móttakaranum í hendi til tíðina. Og her hava føroysku feløgin aftur nógv at læra, og harumframt skulu tey duga sær ikki at vera bert einum ella nokrum ávisum kundum undirbrotligir, soleiðis at tað verða í veruleikanum hesir, sum stýra skútuni.

At enda halda vit, at tað er uppá tíðina, at journalistarir taka seg saman og hyggja nærri at hesum spurninginum til viðgerðar og debat, uttan at tit halda við nokrum ávisum felag ella politikara.

borgarligur

Til minnis um Frans á Hamri

Maðurin, ið búði saman við konu síni úti í Rætt, er farin. Fittligu húsin standa fólkatóm, men urtagarðurin er enn til og páskalliljurnar koma enn einaferð til sjóndar, og enn skrukka hønurnar hjá Fransi og Celindu og í úthúsinum jarmar.

Stórus saknur var í bygdini, tá hesi hjún, vegna heilsubrekk, so knappliga fluttu til grannabygdina, til dótturina at búgva. Undarligt var at fara út í Rætt. Hetta vakra umhvørvið hevur nú mist tað týðningarmiklasta, nevniliga menniskjuni, ið livdu væl saman og sum hámettu gávurnar, skaparin hevði lánt teinum.

Fyri okkara hús var Frans nakað heilt serligt. Hann stakk inn á gólvið av og á, tók okkum smáu á knæ sitt og kindi varliga barnakinnum okkara.

Í hoyggjini var Frans álitíð, tað var eitt spæl at hoyggja, tá hann var millum okkara, og veðurgudarnar kendi hann, so mong hoybyrðan kom inn turr við hansara hjálp.

Frans var ein av teimum, sum bygdu miðjónshúsið í Hvalba, hann var leingi formaður. Og jólatræsfestini, bæði fyrri børn og vaksni, var hann við til at fyriskipa.

Sunnudagsskúlalærari var hann eisini góður, lærði okkum børn tað einfaldasta, ið til er, kærleiksboðið, og at leggja saman hendur. Fullvisur var hann í trúnni á Gud, og hevði hann hin altvaldandi altíð við sær.

Beinasamur var Frans at heita á, um tað var stórt ella smátt, so segði hann ja, áðrenn hálvtalað var orð.

Eitt eg mangan virdi hann fyrri, var hansara livsgleði. Hóast tógvið stríð bæði í berg, bói, haga og firði, so var hann altíð glaður og takksamur fyrri livið.

Hvør hvalbingur minnst ikki Frans, tá hann við tungari fuglabyrðu kom gangandi fet fyrri fet. Ella, Frans fúkandi, við fullum neva av salti, í skúrnum á gomlu keiini, í ferð við at salta og hageiða stórar rúgvur av skitnum skinnum. Frans í kirkjuni, lesandi upp lestur, ella viðhvørt í torninum, ringjandi klokkuna.

Frans í sonunum, sitandi á sínum sandsryggi og skoðandi eplavæksturin, ella hann hipaði ella lúkaði.

Tómt var í Hvalba, tá hjúnini knappliga vóru burtur, men gott var at vita, at tey hóast alt vóru hinu megin Káragjógv. Nú er Frans ikki longur í grannabygdini, eftir situr Celinda, má tú onkursvegna finna troyst, góða!

Frans hevði nógv gott at læra okkum bygdarfólk, vónandi hava vit tikið við læru hansara og geva teimum ungu hana viðari.

Friður veri við minninum um mannin úti í Rætt.

Nita.

Ikki fleiri skúla-brølarar

Eitt er at Landsstýrið og Byráðið spæla madador um skúlarnar, við tí úrsliti at børn og lærarar ganga skeivoygd runt og vita ikki um tey eru keypt ella seld, tað er ein vanlukka í sær sjálvum, men er ætlanin at gera fimeilek til valræugrein er vandi á ferð, og tað í stóran mun.

Undirritaði hevur sein-

astu 15 árin virkað sum fimeilekalerari og veit eftir hondini hvat tað er vit hava við at gera, tá tosað verður um fimeilek og annan ítrótt.

Henda greinin skal fastast sum ein ávaring til tey fólk, sum sita við ábyrgdini av skúlamálinum, tí er isurin tunnur undir skúlamálinum í hesum døgum,

so verður hann enn tynni við hesum álvarsmáli.

Fólkaskúlin leggur sum er lunnar undir tann áhuga, sum børn fáa fyrri ítrótti sum heild og verður her serliga hugsað um at vit eiga nógvur góðar ítróttarlærarar í fólkaskúlanum, sum geva børnunum ta motión, tey hava brúk fyrri, samstundis sum tey fáa innlit í hvat ið ítróttarverðini, tey eigna seg best.

Fimeilekur er eftir minnum tykki tann týðningarmesta lærugreinin í skúlanum, ella við øðrum orðum um børn ikki eru nøkulunda fyrri kropsliga, so gongur tað út yvir tað sálarliga, soleiðis at konsentratióin og motiva-tiónin til hinar tímarnar minskar og hvat er so vunníð.

Vit, sum dagliga arbeiða við børnum á ítróttarøkinum, vita hvør fer at frávelja fimeilekatimarnar, tað er nevniliga tjúkk Hans og dellu Maria ella tey, ið mest hava fyrri neyðni at iðka fimeilek, og

hvat er vunníð við at fáa 11 í heimstaðarlæru, tá pulsarin liggur á 200 eftir ein trapputúr, serliga tá hugsað verður um hvussu skjótt samfelagið koyrir í dag.

Vit hava í dag ein vaksandi bólk av børnum og ungum, ið nýta frittiðina til smákriminalitet og annað tilíkt, tí tey keða seg, eru ómotiverað og rötleys.

Er endamálið at økja henda bólk, er rætt borið at við at gera fimeilek til vallærugrein.

Er endamálið ikki at økja omanfyrinevnda bólk, so haldið nallarnar burtur frá fimeilekinum og um nakað skal gerast við fimeilekin, so økið tvungna tímatalið.

19.03.92

Sjúrður Johannessen
fimeilekaleiðari

Svartaspillan

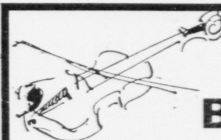
Aftan á at hava hoyrt útvarpið friggjadagin, har boðað varð frá at flakavirknið í Vági nú aftur fór í gongd, komu so tíðindi í útvarpinum leygardagin, hvar lisið varð burtur úr svørtu Dimmu um flakavirknið og skipini, sum fara av bygdini.

Friggjakvöldið hoyrdu vit í útvarpinum samrøðu við bankastjóran, hvar hann legði dent á at eypir skjótt í

undir eini tvingsilssølu. Tað skuldi ikki verið neyðugt hjá útvarpinum leygardagin at lesa upp úr Dimmu tilíkt svart-skygni, aftan á at hava hoyrt tíðindini friggjadagin.

Vit, sum eru sloppin av við Dimmu, kundu fingið frið at etið døgurða ein leygardag, uttan at verða fylt við slikari svartaspillu.

ant. J. J. J.

Bergmenn

eru altíð til reiðar at spæla til veitslur og annað.

Tlf. 13961

Haldið sosialin